

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 292/2016
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Д.О. и В.О., због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и по једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, адв. Д.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји 8К бр. 342/14 од 09.10.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 330/15 од 25.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I. ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.О. и В.О., адв. Д.М., као основан, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји 8К бр. 342/14 од 09.10.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 330/15 од 25.12.2015. године, у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што Врховни касациони суд окривљене Д.О. и В.О. **обавезује** да плате приватној тужиљи Д.П. на име трошкова кривичног поступка износе од по 36.980,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.О. и В.О. адв. Д.М. поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји 8К бр. 342/14 од 09.10.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 330/15 од 25.12.2015. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји 8К бр. 342/14 од 09.10.2015. године, окривљени Д. и В.О. оглашени су кривим због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ и по једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и пошто су им претходно утврђене и то за кривично дело из чл. 122. став 1. у вези члана 33. КЗ новчане казне у износима од по 10.000,00 динара а за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ новчане казне у износима од по 10.000,00 динара, применом члана 60. став 4. КЗ осуђени на новчане казне у одређеним износима од по 20.000,00 динара, које су дужни да плате у року од три месеца, од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени новчане казне не плате у одређеном року од три месеца, исте ће им бити замењене казнама затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка плате износе од по 10.511,00 динара као и судски пашал у износима од по 1.000,00 динара, а приватној тужиљи на име трошкова кривичног поступка износе од по 46.730,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Приватна тужиља је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 330/15 од 25.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених Д. и В.О., а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји 8К бр. 342/14 од 09.10.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 330/15 од 25.12.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д. и В.О., адв. Д.М., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Д. и В.О., адв. Д.М., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д. и В.О., адв. Д.М., је делимично основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д. и В.О., а како то из образложења захтева произилази, указује на повреду чл. 441. став

4. у веи члана 263. став 1. ЗКП а наиме да је суд одлуком о трошковима кривичног поступка повредио закон.

Бранилац окривљених у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је суд погрешно окривљене Д. и В.О. обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка приватној тужиљи за два одложена главна претреса - дана 29.07.2015. године и 16.09.2015. године у износима од по 9.750,00 динара, која одлагања нису била скривљена чињењем окривљених, па по ставу браниоца, окривљени нису ни могли бити обавезани да накнаде овај део трошкова кривичног поступка приватној тужиљи.

Истакнуте наводе захтева Врховни касациони суд оцењује основаним.

Наиме, из списка предмета се утврђује да је суд применом члана 264. став 1. ЗКП обавезао окривљене Д. и В.О. да приватној тужиљи на име трошкова кривичног поступка исплате сваки понаособ износе од по 46.730,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења. У обрачун ових трошкова ушли су и трошкови за четири одложена главна претреса – по 9.750,00 динара.

Основано се у захтеву за заштиту законитости наводи да су главни претреси, заказани за 29.07.2015. и 16.09.2015. године одложени због недоласка судског вештака др Д.П., јер је у записницима о одлагању главних претреса констатовано да је вештак др. Д.П., поднеском од 07.07.2015. године обавестио суд да због коришћења годишњег одмора није у могућности да приступи суду - главном претресу дана 29.07.2015. године, а дана 16.09.2015. године иако уредно обавештен није се одазвао позиву суда, због спречности.

Одредбом члана 263. став 1. ЗКП прописано је да поред осталих, и судски вештак, без обзира на исход кривичног поступка, сноси трошкове свог довођења, одлагања доказне радње или главног претреса и друге трошкове поступка које је проузроковао својом кривицом, као и одговарајући део паушалног износа.

Према томе, до одлагања главних претреса заказаних за дане 29.07.2015. и 16.09.2015. године, није дошло због неодрживања позива суду окривљених Д. и В.О. већ судског вештака др. Д.П., па суд није могао обавезати окривљене да накнаде трошкове кривичног поступка за одлагање ова два главна претреса, јер према одредби чл. 263. став 1. ЗКП трошкове одлагања треба да сноси судски вештак који је проузроковао одлагање својом кривицом.

Поступајући на тај начин суд је повредио одредбу члана 441. став 4. у вези члана 263. став 1. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд уважавајући наводе захтева у делу који се односи на трошкове кривичног поступка, преиначио првостепену пресуду у ставу 4. изреке – у делу одлуке о трошковима кривичног поступка и окривљене Д. и В.О. обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка

приватној тужиљи у износима од по 36.980,00 динара сваког у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Из изнетих рзалога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП одлучио као у ставу I изреке ове пресуде.

Надаље, Врховни касациони суд налази да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д. и В.О. у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, неоснован, а из следећих разлога:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених указује да је правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП а по питању да ли је дело за које се окривљени Д.О. гони кривично дело.

С`тим у вези, у поднетом захтеву бранилац окривљених истиче да је суд окривљеног Д.О. огласио кривим и осудио да је кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ учинио са умишљајем и поред чињенице, а како то по ставу браниоца произилази из образложења првостепене пресуде, да је предметно кривично дело учинио из нехата, па из тих разлога исто није ни кажњиво.

Супротно истакнутим наводима Врховни касациони суд налази да из чињеничног описа радње извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, датог у изреци првостепене пресуде, за које је окривљени Д.О. оглашен кривим и осуђен, произилазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Ово с`тога, што је у конкретном случају у изреци првостепене пресуде наведено, да је окривљени Д.О. у урачунљивом стању, способан да схвати значај дела и управља својим поступцима, лако телесно повредио ... приватну тужиљу Д.П., тако што је приватној тужиљи упутио речи ... а затим је обема рукама из све снаге, приватну тужиљу ударио у груди услед чега је она пала на земљу, и задобила лаку телесну повреду у виду нагњечења у пределу левог раменог појаса ... при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење“, а што представља радњу извршења предметног кривичног дела која се састоји у лако нарушавању телесног интегритета, односно у лако нарушавању здравља, због чега су, по оцени Врховног касационог суда, наводи браниоца окривљених да је радња окривљеног извршена из нехата а не са умишљајем, те да се због тога не може у конкретном случају говорити о некажњивом кривичном делу, оцењени као неосновани, због чега је Врховни касациони суд а на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у ставу II изреке ове пресуде.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д. и В.О., као разлог подношења захтева наводе се и битне повреде одредаба кривичног поступка

из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, уз образложење да је изрека пресуде неразумљива, супротна сама себи и разлозима пресуде, да суд није утврдио одлучну чињеницу о начину задобијања повреда оштећене, те да је и чињенично стање у правноснажној пресуди погрешно и непотпуно утврђено.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости о учињеним битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП као и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, по оцени Врховног касационог суда, нису дозвољени законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу сходно члану 485. став 4. ЗКП, у коме су таксативно набројани разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек-захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у том делу одбацио као недозвољен, сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је сходно одредби члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде, а на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, као у ставу II изреке ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.